YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (neljäs jaosto)

24 päivänä huhtikuuta 1996 *

Asiassa C-87/95 P,

Cassa Nazionale di Previdenza ed Assistenza a favore degli Avvocati e Procuratori (CNPAAP), edustajinaan asianajajat Pietro Adonnino, Mario Sanino, Maurizio de Stefano ja Alberto Colabianchi, Rooma, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Marianne Goebel, 1 rue François Faber,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan kumoamaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (kolmas jaosto) asiassa T-116/94, Cassa Nazionale di Previdenza ed Assistenza a favore degli Avvocati e Procuratori vastaan neuvosto, 11.1.1995 antaman määräyksen (Kok. 1995, s. II-1),

vastapuolena:

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellisen osaston johtaja Rüdiger Bandilla ja saman osaston virkamies Antonio Lucidi, prosessiosoite Luxemburgissa

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston ylijohtaja Bruno Eynard, 100 boulevard Konrad Adenauer,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. N. Kakouris sekä tuomarit P. J. G. Kapteyn ja J. L. Murray (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: A. La Pergola,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Valittaja on yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon 20.3.1995 jättämällään valituskirjelmällä hakenut muutosta yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-116/94, Cassa Nazionale di Previdenza ed Assistenza a favore degli Avvocati e Procuratori vastaan neuvosto, 11.1.1995 antamaan määräykseen (Kok. 1995, s. II-1, jäljempänä valituksenalainen määräys) siltä osin kuin siinä jätettiin tutkimatta valittajan kanne, jossa vaadittiin kumoamaan perustamissopimuksen 104 a artiklan erityisoikeuksia koskevan kiellon soveltamiseksi tarvittavien määritelmien täsmentämisestä 13 päivänä joulukuuta 1993 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 3604/93 (EYVL L 332, s. 4, jäljempänä asetus N:o 3604/93) ja toissijaisesti kumoamaan asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdan viimeinen luetelmakohta.

2 EY:n perustamissopimuksen 104 a artiklassa määrätään seuraavaa:

"1) Kaikki toimenpiteet, joilla yhteisön toimielimille tai laitoksille, jäsenvaltioiden keskushallinnoille, alueellisille, paikallisille tai muille viranomaisille, muille julkisoikeudellisille laitoksille tai julkisille yrityksille annetaan erityisoikeuksia rahoituslaitoksissa, ovat kiellettyjä, jos ne eivät perustu toiminnan vakauden valvontaan liittyviin seikkoihin.

2) Neuvosto täsmentää 189 c artiklassa määrättyä menettelyä noudattaen 1 kohdassa tarkoitetun kiellon soveltamiseksi tarvittavat määritelmät 1 päivään tammikuuta 1994 mennessä."

3 Neuvosto antoi 13.12.1993 asetuksen N:o 3604/93, joka sisältää määritelmät seuraavista käsitteistä: "erityisoikeuden muodostava toimenpide" (1 artikla), "toiminnan vakauden valvontaan liittyvät seikat" (2 artikla), "julkinen yritys" (3 artikla) ja "rahoituslaitokset" (4 artikla).

4 Asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdassa säädetään, että perustamissopimuksen 104 a artiklan soveltamiseksi "rahoituslaitoksiin" eivät kuulu:

"— Euroopan keskuspankki ja kansalliset keskuspankit;

— postin rahoituspalvelut, kun ne kuuluvat Euroopan kansantalouden tilinpitojärjestelmän (EKT) mukaisesti määriteltyyn julkisen hallinnon alaan tai kun ne päätoimisesti vaikuttavat julkisen hallinnon rahoitustoiminnan välittäjinä

ja

— laitokset, jotka kuuluvat EKT:n mukaisesti määriteltyyn julkisen hallinnon alaan tai joiden velat vastaavat julkista velkaa."

5 Eurostatin perustaman Euroopan kansantalouden tilinpitojärjestelmän (jäljempänä EKT) toisen painoksen 241 kohdan mukaan "julkisen hallinnon alaan" kuuluu kolme alatasoa, nimittäin keskushallinto, paikallishallinnon viranomaiset ja sosiaaliturvahallinnon viranomaiset. Tähän viimeksi mainittuun alatasoon kuuluvat EKT:n 244 ja 245 kohdan mukaan "kaikki keskus- ja paikallistason toimielimet, joiden pääasiallinen toiminta on sosiaalietuuksien myöntäminen ja joiden pääasiallisena tulonlähteenä ovat muiden yksiköiden maksamat pakolliset sosiaalimaksut. Tämä alataso sisältää erityisesti itsenäiset eläkekassat ja muut vakuutuslaitokset, joiden vakuutusmaksuihin ei vaikuta vakuutettujen henkilökohtainen vakuutusriski".

6 Valittaja on julkisoikeudellinen laitos, johon ammattiaan pysyvästi Italian alueella harjoittavien asianajajien on liityttävä. Valituksenalaisesta määräyksestä käy ilmi, että valittaja on luokiteltu 20.3.1975 annetulla Italian lailla nro 70 (GURI nro 87, 2.4.1975) pakollisesta vakuutus- ja avustuskassatoiminnasta vastaavaksi julkisoikeudelliseksi laitokseksi. Näiden julkisoikeudellisten laitosten on sijoitettava 20.5.1993 annetun kansallisen lain nro 155, sellaisena kuin se on muutettuna 19.7.1993 annetulla vahvistamislailla nro 243 (GURI Supplemento ordinario nro 204, 31.8.1993), 12 pykälän mukaan vuosille 1993, 1994 ja 1995 Tesoreria centrale dello Staton (valtiokonttori) viiden vuoden määräaikaiselle käyttökorkotilille summa, joka vastaa 25 prosenttia viitevuoden aikana perityistä kaikenlaisista vakuutusmaksuista saatua tuloa.

7 Valittaja pyysi neuvostoa 4.12.1993 täsmentämään perustamissopimuksen 104 a artiklan 1 kohdan kieltoa siten, että sitä voitaisiin soveltaa yhtä lailla pakollista vakuutus- ja avustuskassatoimintaa hoitaviin laitoksiin.

8 Neuvosto antoi 13.12.1993 asetuksen N:o 3604/93, joka tuli voimaan 1.1.1994. Valittaja, joka julkisoikeudellisena laitoksena vastaa pakollisesta vakuutus- ja avustuskassatoiminnasta, katsoi asetuksen 4 artiklan 2 kohdan viimeisen luetelmakohdan "julkisen hallinnon alan" käsitteen soveltuvan itseensä, jolloin siihen ei voitaisi soveltaa perustamissopimuksen 104 a artiklan 1 kohdan erityisoikeuksia rahoituslaitoksissa koskevaa kieltoa.

9 Valittaja nosti 22.3.1994 kumoamiskanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa sillä perusteella, että asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdan viimeisessä luetelmakohdassa se luokiteltiin EKT:n mukaisesti määriteltyyn "julkisen hallinnon alaan" kuuluviin laitoksiin, ja siten valittaja suljettiin pois perustamissopimuksen 104 a artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen "rahoituslaitosten" luokasta.

10 Neuvosto esitti 30.5.1994 prosessiväitteen tätä kannetta vastaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 114 artiklan 1 kohdan nojalla.

11 Cassa nazionale di previdenza ed assistenza a favore dei geometri, Cassa nazionale del notariato ja Cassa nazionale di previdenza ed assistenza per gli ingegneri e gli architetti liberi professionisti jättivät 8.8.1994 työjärjestyksen 115 artiklan mukaisesti väliintulohakemuksen, jossa ne pyysivät saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen kantajan vaatimuksia. Komissio jätti 9.8.1994 väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen neuvoston vaatimuksia.

Valituksenalainen määräys

12 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antoi 11.1.1995 työjärjestyksen 111 artiklan mukaisesti valituksenalaisen määräyksen.

13 Ensiksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistutti, että perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa asetetaan asetuksen kumoamista koskevan luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön kanteen edellytykseksi se, että riidanalainen säädös on tosiasiassa kantajaa suoraan ja erikseen koskeva perustamissopimuksen 189 artiklan mukainen päätös. Koska asetuksessa N:o 3604/93 säädetyt määritelmät on kuitenkin laadittu yleisin ja abstraktein käsittein, jotka tuottavat siten oikeusvaikutuksia samoin yleisesti ja abstraktisti määritellyille yrityksille ja laitoksille, säädöksen on katsottava olevan luonteeltaan yleinen ja normatiivinen. Vaikka olisi selvitetty, että ne, joihin asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdan viimeinen luetelmakohta soveltuu, voitiin nimetä asetuksen antamishetkellä, säädöksen normatiivinen luonne ei tästä kuitenkaan muutu, ottaen huomioon että sitä sovelletaan vain objektiivisiin oikeudellisiin tai tosiasiallisiin tilanteisiin (tuomion 21—25 kohta).

14 Toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että vaikka luonteeltaan ja ulottuvuudeltaan normatiivinen säädös voi koskea luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä henkilökohtaisesti, säädöksen täytyy vaikuttaa asianomaisen oikeudelliseen asemaan sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella asianomainen eroaa kaikista muista ja joka yksilöi asianomaisen samalla tavalla kuin sen, jolle päätös on osoitettu, jotta sen voitaisiin katsoa koskevan tällaista henkilöä erikseen. Perustamissopimuksen 104 a artiklan 1 kohdan mukainen erityisoikeuksia rahoituslaitoksissa koskeva kielto soveltuu kuitenkin pelkästään rahoituslaitoksiin, ja 104 a artiklan 2 kohdassa, johon asetus N:o 3604/93 perustuu, neuvostolle annetaan toimivalta ainoastaan täsmentää 1 kohdassa tarkoitettujen käsitteiden määritelmät, muttei laajentaa tätä kieltoa muihin kuin rahoituslaitoksiin. Se, että kantaja on Italian oikeuden mukaisesti pakollisen veronpidätyksen alainen ja että se ilmoitti tästä neuvostolle kirjallisesti ennen asetuksen N:o 3604/93 antamista, eivät ole sellaisia seikkoja, joiden perusteella kantaja eroaa kaikista muista yrityksistä tai laitoksista, ja siten kantaja oli samanlaisessa asemassa kuin muut laitokset tai yritykset, jotka eivät ole rahoituslaitoksia ja joilla voi jäsenvaltion voimassa olevan tai tulevan lainsäädännön perusteella olla erityisoikeus (26—28 kohta).

15 Kantajan toissijaisesti esittämän väitteen osalta, jonka mukaan asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdan viimeinen luetelmakohta koski sitä erikseen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että tämä säännös vaikutti kantajaan ainoastaan sen objektiivisessa asemassa julkisen hallinnon alan laitoksena. Siten

kyseinen säännös koskee abstraktisti ja yleisesti jokaista laitosta tai yritystä, joka kuuluu "julkisen hallinnon alaan", sellaisena kuin tämä ala on määritelty yhtä lailla abstraktisti ja yleisesti EKT:ssä. Kantaja ei voinut siten väittää, että asetus N:o 3604/93 tai sen 4 artiklan 2 kohdan viimeinen luetelmakohta koski sitä erikseen (tuomion 29—31 kohta).

16 Näissä olosuhteissa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioi, että kanne oli selvästi jätettävä tutkimatta eikä väliintulohakemusten osalta ollut tarpeen antaa ratkaisua (tuomion 32 kohta).

Asianosaisten esittämät perusteet

17 Aluksi valittaja täsmentää, että valituksella pyritään valituksenalaisen määräyksen kumoamiseen siltä osin kuin määräyksessä jätettiin tutkimatta valittajan kanne, jossa vaadittiin kumoamaan asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdan viimeinen luetelmakohta siltä osin kuin siinä säädetään, ettei rahoituslaitoksina ole pidettävä laitoksia, "jotka kuuluvat EKT:n mukaisesti määriteltyyn julkisen hallinnon alaan".

18 Valituksenalaisen määräyksen kumoamiseksi valittaja esittää neljä pääasiallista perustetta.

19 Ensiksi valittaja viittaa valituskirjelmässään esittämiinsä väitteisiin sekä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämiinsä huomautuksiin, jotka liittyivät neuvoston tekemään prosessiväitteeseen.

20 Toiseksi valittaja esittää, että antaakseen perustamissopimuksen 104 a artiklan 1 kohdassa tarkoitetun kiellon soveltamiseksi tarvittavat määritelmät neuvoston olisi pitänyt arvioida julkisen hallinnon alan ja rahoituslaitosten erilaisia olemassa olevia käsitteitä ja määritellä ne suhteessa perustamissopimuksen 104 a artiklan päämäärään. Neuvosto on kuitenkin määritellyt muut kuin rahoituslaitokset viittaamalla EKT:hen, joka on asiakirja, jossa luodaan jäsenvaltioille yhteiset tilastolliset kriteerit ja jota sovelletaan vapaaehtoisuuden pohjalta muilta kuin sen velvoittavilta osin ja jolla ei siten ole mitään oikeudellista luonnetta. Neuvoston tekemä määritelmä ei ole siten perustamissopimuksen 104 a artiklan 1 kohdan päämäärän mukainen. Ensiksi sosiaalivakuutuslaitokset toimivat rahoituslaitosten tavoin. Toiseksi vakuutustoimintaa harjoittavan laitoksen oikeudellinen luonne on otettava huomioon, koska näillä itsenäisillä laitoksilla on valittajan mukaan erilainen asema julkisen hallinnon alaan kuuluviin laitoksiin verrattuna. Lopuksi tämä oikeudellinen erotteluperuste näkyy siitä, miten sellaiset sosiaalivakuutuslaitokset, joiden velat ovat julkista velkaa, ja sellaiset sosiaalivakuutuslaitokset, joiden velat ovat täysin riippumattomia julkisesta velasta, eroavat taloudellisesti toisistaan. Valittaja katsoo, että neuvoston käyttämä julkisen hallinnon alan määritelmä muiden kuin rahoituslaitosten määrittelemiseksi asetuksen N:o 3604/93 mukaisesti ei ole yhteensopiva sille EY:n perustamissopimuksen 104 a artiklan 2 kohdassa annetun toimivallan kanssa.

21 Kolmanneksi valittaja arvioi, että asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdan viimeisessä luetelmakohdassa on itse asiassa päätös käyttää EKT:hen sisältyvää julkisen hallinnon alan määritelmää perusteena, joka mahdollistaa valittajan poissulkemisen rahoituslaitosten luokasta, eikä erotella sen asemaa muita kuin rahoituslaitoksia koskevan määritelmän nojalla. Valittajan mukaan tämä päätös, joka on tehty ottamatta huomioon valittajan erityistä oikeudellista luonnetta ja Italian oikeuden mukaista pakollista sijoitusvelvollisuutta, vaikka nämä seikat annettiin ajoissa neuvostolle tiedoksi, on päätös, joka valittajan toiminnalle aiheutuvien vahingollisten vaikutusten vuoksi koskee sitä suoraan ja erikseen EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla.

22 Neljänneksi valittaja katsoo, että jos valitus hylättäisiin, sen puolustautumisoikeutta loukattaisiin, koska sillä ei ole mahdollisuutta nostaa tehokasta kannetta kansallisissa tuomioistuimissa. Itse asiassa Italian oikeusjärjestelmässä ei taata

yksityisten riittävää suojelua toimivaltaisten tuomioistuinten asioiden käsittelyyn liittyvän yleisen ja rakenteellisen hitauden takia. Tämän tehokkaan kannemahdollisuuden puuttuminen vahingoittaa vakavasti yhteisön toimielinten antamia säädöksiä koskevan tuomioistuinten suorittaman valvonnan tehokkuutta, sellaisena kuin siitä on määrätty perustamissopimuksessa ja ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyssä eurooppalaisessa yleissopimuksessa.

23 Vastineessaan neuvosto vaati valituksen hylkäämistä.

24 Ensiksi neuvosto toteaa, ettei valittaja ole esittänyt mitään oikeudellista perustetta, joka voisi osoittaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut yhteisön oikeutta jättäessään kanteen tutkimatta tai jonka perusteella voitaisiin kyseenalaistaa se yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntö, johon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on ratkaisunsa perustanut.

25 Toiseksi valittajan asetuksen N:o 3604/93 antamista koskevat neuvostoa vastaan tekemät väitteet eivät ole asiaankuuluvia valituksen tutkittavaksi ottamisen kannalta.

26 Kolmanneksi valittajan väitteet siitä, että riidanalainen säännös koskee sitä suoraan ja erikseen, on jo esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, joka hylkäsi ne. Näihin väitteisiin ei sitä paitsi sisälly mitään uutta seikkaa, joka saattaisi kyseenalaiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiaa koskevan arvioinnin oikeellisuuden.

27 Neljänneksi kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamista perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan nojalla ei voida perustella sillä, että väitetään, että

kansallisissa tuomioistuimissa ei ole mahdollista nostaa tehokkaasti kannetta, jos tutkittavaksi ottamisen edellytykset eivät täyty. Sitä paitsi tällaisen kanteen tutkimatta jättäminen ei merkitse, etteikö valittajalla olisi käytettävänään mitään muuta oikeussuojatietä, erityisesti perustamissopimuksen 177 artiklan nojalla.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

28 Jos valituksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai jos valitus on selvästi perusteeton, yhteisöjen tuomioistuin voi työjärjestyksen 119 artiklan mukaan milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä.

Ensimmäinen valitusperuste

29 EY:n tuomioistuimen perussäännön 51 artiklan ja yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan valituksessa on esitettävä täsmällisesti tuomion kiistanalaiset kohdat sekä tuomion kumoamisen tueksi esitetyt oikeudelliset perusteet.

30 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sellainen valitus ei täytä tätä vaatimusta, jossa pelkästään kerrataan tai toistetaan jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esitetyt perusteet ja väitteet, mukaan lukien sellaiset perusteet ja väitteet, jotka perustuvat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen nimenomaisesti hylkäämiin seikkoihin; tällainen valitus merkitsee itse asiassa todellisuudessa sitä, että vaaditaan vain ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostetun kanteen käsittelyä uudelleen, mikä EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan mukaan ei

kuulu yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan (ks. erityisesti asia C-62/94 P, Turner v. komissio, määräys 17.10.1995, 17 kohta, Kok. 1995, s. I-3177.

31 Ensimmäisen valitusperusteen osalta riittää kun todetaan, että viitatessaan jo ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle esittämiinsä väitteisiin valittaja ei ole esittänyt väitteitä, joilla pyrittäisiin näyttämään, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt arvioinnissaan oikeudellisen virheen. Tämä valitusperuste on näin ollen hylättävä ilmeisen perusteettomana.

Toinen valitusperuste

32 Toinen valitusperuste, joka liittyy väitettyyn yhteensopimattomuuteen EY:n perustamissopimuksen 104 a artiklan 2 kohdan mukaisen neuvoston toimivallan ja asetuksen N:o 3604/93 sisällön välillä, kuuluu yksinomaan pääasiaan. Siten se on ilmeisen merkityksetön tutkittavaksi ottamisen kannalta, joten tämä valitusperuste on hylättävä.

Kolmas valitusperuste

33 Sen valitusperusteen osalta, jossa väitetään asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdan viimeisen luetelmakohdan olevan tosi asiassa valittajaa suoraan ja erikseen koskeva päätös, on todettava ensiksi, että yhdistetyissä asioissa 16/62 ja 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes ym. vastaan neuvosto, 14.12.1962 antamassaan tuomiossa (Kok. 1962, s. 901) yhteisöjen tuomioistuin totesi, että ETY:n perustamissopimuksen 173 artiklan toisen kohdan, nykyisin

EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljännen kohdan mukainen "päätöksen" käsite on ymmärrettävä sen perustamissopimuksen 189 artiklan mukaisessa teknisessä merkityksessä, ja se, onko kyseessä normatiivinen säädös vai jälkimmäisessä artiklassa tarkoitettu päätös, on ratkaistava sen perusteella, onko kyseisellä toimella yleinen ulottuvuus.

34 Lisäksi vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan mahdollisuus osoittaa enemmän tai vähemmän yksilöidysti niiden oikeussubjektien määrä tai henkilöllisyys, joita toimenpide koskee, ei voi saattaa kyseenalaiseksi toimenpiteen normatiivisuutta (ks. asia C-10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, 30 kohta, Kok. s. I-4149, ja siinä mainittu oikeuskäytäntö).

35 Esillä olevassa asiassa on todettava, että asetuksessa N:o 3604/93 säädettyjä määritelmiä, jotka on laadittu yleisin ja abstraktein käsittein ja jotka tuottavat siten oikeusvaikutuksia yleisesti ja abstraktisti määritellyille yrityksille ja toimielimille, ja siten myös jokaiselle näistä yrityksistä ja toimielimistä, on pidettävä luonteeltaan yleisinä ja normatiivisina. Vaikka olisi selvitetty, että oikeussubjektit, joihin sovelletaan asetuksen N:o 3604/93 4 artiklan 2 kohdan viimeistä luetelmakohtaa, oli mahdollista yksilöidä asetuksen antamishetkellä, asetuksen normatiivinen luonne ei kuitenkaan muutu, koska asetusta sovelletaan ainoastaan objektiivisiin oikeudellisiin ja tosiasiallisiin tilanteisiin.

36 Vaikka, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on aivan oikein katsonut, yhteisöjen tuomioistuin on arvioinut, että normatiivinen säännös voi tietyissä tilanteissa koskea erikseen tiettyjä asianomaisia taloudellisia toimijoita (ks. asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853, 19 kohta), tätä oikeuskäytäntöä ei voida soveltaa esillä olevan asian tosiseikkoihin, koska — toisin kuin viimeksi mainitussa asiassa kiistanalaisina olleet toimenpiteet — esillä olevan asian valituksenalainen säännös ei ole vahingoittanut valittajan mitään erityistä oikeutta edellä mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitetulla tavalla.

37 Näissä olosuhteissa myös kolmas valitusperuste on hylättävä.

Neljäs valitusperuste

38 Valittajan neljännen valitusperusteen osalta, joka koskee toimivaltaisten kansallisten tuomioistuinten asioiden käsittelyn rakenteellista ja jatkuvaa hitautta, on todettava, että vaikka tällainen seikka näytettäisiin toteen, se ei voisi olla perusteena sille, että perustamissopimuksen 173, 177 ja 178 artiklan mukaista oikeussuojateitä ja oikeudenkäyntiä koskevaa järjestelmää muutettaisiin, jossa yhteisöjen tuomioistuimelle on pyritty uskomaan toimielinten säädösten laillisuusvalvonta. Missään tapauksessa tällainen seikka ei voi olla perusteena luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön nostaman sellaisen kumoamiskanteen tutkittavaksi ottamiselle, joka ei täytä 173 artiklan neljännen kohdan mukaisia edellytyksiä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei siten voinut ottaa tällaista seikkaa huomioon valituksenalaisessa määräyksessään (ks. em. asia Asocarne v. neuvosto, määräyksen 26 kohta).

39 Siten tämä neljäs valitusperuste on hylättävä.

40 Näin ollen valitus on hylättävä työjärjestyksen 119 artiklan mukaisesti selvästi perusteettomana.

Oikeudenkäyntikulut

41 Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska valittaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 24 päivänä huhtikuuta 1996.

R. Grass — kirjaaja

C. N. Kakouris — neljännen jaoston puheenjohtaja